

[Aage Fogh.]

de Ting, man her skulde sikre, var saa vigtige, at det tør siges at være af livsvigtig Betydning for hele Befolkningen at naa et tilfredsstillende Resultat. Jeg udtrykker derfor min Glæde over, at man ved alle disse Forhandlinger har kunnet naa til Enighed.

Om Enkelthederne i Lovforslaget skal jeg ikke ved denne Lejlighed udtale mig nærmere, men jeg vil gerne i Tilknytning til, hvad der er sagt af andre ærede Medlemmer, gøre opmærksom paa, at de Folk, der solgte paa et tidligt Tidspunkt, er kommet i en relativt vanskelig Stilling. Hvis det er muligt at ændre det Forhold, ønsker vi at medvirke dertil, men jeg for mit Vedkommende mener i hvert Tilfælde, at det vil være forbundet med meget store Vanskeligheder, og jeg vil ikke have Skyld for at have lovet de Landmænd, som har solgt deres Korn, at de kunde være sikre paa en Ændring af Forholdet. Hvis Muligheden viser sig, vil vi være meget villige til at medvirke.

Det maa være klart for enhver, at naar man gaar til en Forhøjelse af Rugprisen paa ca. 5 Kr., maa det betyde, at Prisen paa Rugbrød stiger, og Spørgsmaalet maa da være, hvordan denne Prisstigning skal afholdes, og hvem der skal bære den. Jeg takker Ministeren for den Løsning, han har fundet, idet det har vist sig, at en relativt ringe Forhøjelse af Prisen paa Franskrød har gjort det muligt at undgaa en Prisforhøjelse paa Rugbrød.

Jeg kan tilsige mit Partis Velvilje til en hurtig Behandling af det foreliggende Lovforslag. Der er enkelte Spørgsmaal, jeg ønsker nærmere belyst i et Udvalg, og da der fra anden Side er fremsat Ønske derom, gaar jeg ud fra, at Udvalg vil blive nedsat. Jeg skal derfor ved denne Lejlighed afholde mig fra at udtale mig nærmere om de Ting, der er Grund til at drøfte i Forbindelse med Opfordringsforbudet og andet i Tilknytning dertil.

Valdemar Thomsen: Hvad det foreliggende Forslag angaar, har min Gruppe ikke noget at indvende imod, at man holder Prisen paa Rugbrød nede paa et rimeligt Niveau. Om det bliver nødvendigt i den Anledning at opkræve en Afgift, som det er foreslaaet i § 1, og at oprette den Fond, som er foreslaaet i § 2, er jeg imidlertid ikke saa sikker paa. Sagen er nemlig den, at vi tidligere har haft lige saa høje Priser paa Rug, uden at Rugbrødet har kostet mere, end det gør nu. Ja, Prisen paa Brød har endda tidligere været betydeligt lavere,

samtidig med at Prisen paa Rug har ligget adskilligt højere. Det er jo ikke saa forfærdelig mange Aar siden, at i alt Fald Landmænd ofte havde den Aftale med deres Bager, at han, Bageren, som Betaling for det Brød, han leverede, skulde have Brødets Vægt i Rug. Hvis der kunde handles paa samme Maade i Dag, skulde Bageren trods de forhøjede Kornpriser levere et Rugbrød for en Pris af 76 Øre.

Nu er det imidlertid gaaet saadan, at Bageren med en Kalkulation som Grundlag og med Regeringens Bistand saadan omtrent kan faa den Pris, han forlanger. Naa, paa samme Maade gaar det for øvrigt i næsten alle Brancher, naar lige undtages Landbruget, der som bekendt fortsat maa sælge sine Eksportvarer til Priser, der staar i et skrigende Misforhold til Produktionsomkostningerne.

For Bagerens Vedkommende vil Omkostningerne naturligvis blive urimeligt store, saa længe det er saadan, at en lille Landsby hjem søges af et Utal af Bagervogne, der i Regelen har et Operationsfelt paa en Snes Kilometer eller mere. Noget saadant skal selvfølgelig fordyre Brødet, og just benzinbesparende kan det vel heller ikke kaldes.

Med Hensyn til de Henstillinger, der allerede fra forskellige Sider er rettet til Ministeren om en eventuel Efterbetaling til de Landmænd, der maaske paa Ministerens Opfordring har solgt til en for lav Pris — ja, da finder ogsaa vi det rimeligt, om Ministeren søger at finde en tilfredsstillende Løsning.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at det, vi her behandler, er underordnet i Sammenligning med Fastsættelsen af Maksimalpriser paa Korn, og for den Sags Skyld ogsaa underordnet i Sammenligning med den Prisforskydning, der fandt Sted i Gaar for Flæskest Vedkommende, og det er som bekendt ikke noget helt tilfældigt Fænomen. For mig at se er der noget vist latterligt i, at Regeringen søger Rigsdagens Medvirken, naar det gælder noget mindre betydende, medens den paa diktatorisk Vis selv afgør, hvilken Del af Befolkningen der skal have sine Indtjeningsmuligheder forringet, og hvilken der skal have dem forbedret. For Øjeblikket gaar Tendensen jo stærkt i Retning af at forringe Landbrugets Eksistensmuligheder, samtidig med at de, der køber i Sterling og sælger i Kroner, tjener Formuer. Misforholdet mellem Eksporterhvervets og andres Indtægter øges stadig, men da det her paa Rigsdagen aabenbart kun er Bondepartiet, der vil tage et klart Standpunkt imod Regeringens Magtmisbrug paa dette Omraade,